# Бог призиває тих, кого Він обрав

На основі шести тисяч років буремної Божої провіденційної історії на цю землю прийшла Єдинородна Донька. Численні народи нетерпляче чекали, не знаючи, чого саме, бо у вченнях світових релігій немає поняття про Єдинородну Доньку.

Саме мій чоловік зробив відкриття, що для появи Єдинородної Доньки Богу потрібна була країна, яка, витерпівши майже 5000 років несправедливості, тепер наповнилася побожними християнами. Ця країна — Корея. Із давніх-давен корейці любили мир і носили білий одяг на знак глибокої пошани до Бога і до своїх прабатьків. Дух синівської шанобливості, вірності і цнотливості — основоположних чеснот людського життя — живе в історії Кореї. До того ж з історичного погляду Корея є місцем, в якому світові релігії дали свої плоди. Хоч історія корейського християнства не дуже давня, Бог обрав саме цю країну і її народ, аби послати Свою Єдинородну Доньку. Батько Мун усвідомив, що Бог працюватиме через родину, в якій серця трьох поколінь єдиних доньок будуть поєднані жертовною вірою. Святий Дух направив Батька Муна відкрити цю істину в Біблії, бо більше ніхто цього не побачив. Щойно ці умови було виконано, на землі змогли прийняти Матір миру, якій судилося принести мир у світ.

Кожному з нас треба бути щиро вдячним за своє народження. Немає жодної людини, чия поява на світ була би безцільною. Ба більше, життя жодної людини не належить тільки їй. Небеса, земля і все творіння у Всесвіті пов’язані між собою лініями широти і довготи. Мир означає, що всі енергії світу і Всесвіту перебувають у гармонії. Отже, усі мають

цінувати власне життя. Ми повинні глибоко усвідомити, що кожен — дорогоцінна істота, що з’явилася завдяки святим трудам Всесвіту.

Щодо мене, то народилася я у світі, зануреному в хаос, в якому не жевріло жодного променю надії. Друга світова війна, що розпочалася восени 1939 року, дедалі дужчала. Німецький фашизм і японський імперіалізм плямували Європу й Азію кров’ю. Гітлер розтоптав більшість країн Європи, оминувши Британію. Однак і та потерпала від постійних авіаційних нальотів нацистської Німеччини.

Становище Кореї — японської колонії — було не менш жалюгідним. Попри теплі спогади з мого дитинства, корейцям доводилося відчайдушно боротися, аби просто вижити, знайти їжу чи бодай якусь одежину. Війна завершувалася, і японські солдати обшукували домівки корейців, конфісковуючи всі металеві речі, навіть мідний посуд для проведення сімейних обрядів, щоби згодом переплавити на зброю. Корейці голодували, бо увесь рис пішов на харчування японської армії. Фермери не скуштували ані зернятка рису із врожаю, який виростили своїми руками.

Дійшло до того, що Японія заборонила використовувати хангиль — корейську абетку, яка містить дух народу, і змусила нас відмовитися від корейських імен, а натомість узяти японські. Усіх молодих чоловіків забирали або в армію, воювати на фронті далеко від дому, або по кілька годин поспіль працювати на вугільних шахтах і фабриках.

Навіть у такі важкі часи наш народ був рішуче налаштований повернути свою країну. 1940 року корейці створили офіси Тимчасового уряду Республіки Корея в китайському місті Чунцин і заснували Армію незалежності. Ці патріоти вірили, що експропріація Кореї була тимчасовою, й були рішуче налаштовані визволити свою Батьківщину.

Поки лютувала війна, в квітні 1941 року організації корейського руху за незалежність зібралися в Християнській академії в Каліхі, поблизу Гонолулу, на Гаваях. На з'їзді представників корейських діаспор уповноважені від дев’яти організацій, включно з Корейською

національною асоціацією Північної Америки, Корейською національною асоціацією на Гаваях і Корейською національною лігою незалежності, одноголосно поклялися боротися з японською армією за визволення Батьківщини.

За рік до мого народження, 1 січня 1942 року, представники 26 союзних країн зібралися у Вашингтоні, столиці США. Вони підписали декларацію, згідно з якою мали завершити війну і працювати спільно задля досягнення миру. Кореї, яка внаслідок вторгнення Японії була колонізована, випала нагода відновити свою незалежність. Якщо вірити, що історією керує Божа рука, можна вважати, що так Він підготувався, забезпечивши, щоб Його Єдинородна Донька зростала в суверенній країні.

Десятиріччями раніше, в березні 1919 року, бабуся Чо Вон Мо вийшла на вулицю, посадивши на спину мою маму, Хон Сун Є, якій тоді було 5 років, відчайдушно закликаючи до незалежності. Вона робила це з вірою в те, що невдовзі народиться Єдинородна Донька. Заради цього 1942 року народи світу пережили великі страждання. Наприкінці весни того ж року мої батьки нарешті, провівши якийсь час разом, зачали мене.

---

Revision #2
Created 2022-10-16 19:48:46 UTC by andres
Updated 2022-11-03 09:06:58 UTC by andres